

בשם ה' נעשה ונצליח עזרי מעם ה' עושה שמים וארץ

קונטרס תפלה ישירה

בירור בענין בקשת רחמים לשלום אהב"י
המאמינים הנמצאים הארה"ק

קונטרס זה אינו מיועד להוכיח את הנוטים לציונות אלא
לשארית המאמינים להיות נדברים איש אל רעהו

יצא לאור שנת תשל"ד ועתה יו"ל מחדש בע"ה תמוז תשס"ו

תוכן ומפתח

- א. פתיחה .....
- ב. שיש להצטער בצרתן של ישראל ולהתפלל אף על הגרועים אם מאמינים –
- ד אך יש לדעת איך להתפלל ועל מה אנו חרדים.....
- ג. שלא הפאליטיקא הציונית גורמת לנו הדאגה ולא עתה נולד החרדה, אלא
- ה דאגה ישנה היא אצלנו וקיימת גם בעת שמחת וגדולת הציונית .....
- ד. דאגת הצלת הגופים איננה היחידה לנו אלא יש כמה דאגות גדולות ממנה,
- ו והם - השמד הנורא.....
- ה. עקירת האמונה והתורה בפועל מקצה א"י ועד קצהו, וגזירותיהם הנוראות .....
- ו. המינות הציוני המפפעת בלבבות בעולם כולו .....
- ז. חילול השם וחילול הקודש.....
- ח. העברה על השלש שבועות המביא לאסון ודאי רחמנא ליצלן והשם ישמרינו..
- ט. בענין תינוקות שנשבו - והאיסור לקטרג ולעורר דין - והמצוה לדון לכף זכות..
- י. להזהר מאד שלא יצא מתפלינו משמעות שאנו רוצים בקיום המדינה
- טו הציונית.....
- יא. איך נתפלל על ביטול המדינה ביחד עם הצלת ישראל הלא לכאורה הם
- יז סותרים זה את זה.....
- יב. קיצורו של דבר.....
- יג. להתרחק מדברת בני אדם ולקיים אז נדברו יראי ה' איש אל רעהו.....
- יד. מה הוא ההצלה האמתית.....
- טו. עוד בענין הזה.....
- טז. עוד בענין הזה.....
- יז. מי הם השונאים השותים דם ישראל.....

תפילה לדוד שמעה ה' צדק הקשיבה רנתי האזינה תפלתי בלא שפתי מרמה: וגו' תמך אשרי במעגלותיך בל נמוטו פעמי: אני קראתיך כי תענינו א-ל הט אזנך לי שמע אמרתי הפלא חסדך מושיע חוסים ממתקוממים בימינך שמרני כאישון בת עין בצל כנפיך תסתירני מפני רשעים זו שדוני בנפש יקיפו עלי חלבמו סגרו פימו דברו בגיאות וגו' דמיונו כאריה יכסוף לטרוף וככפיר יושב במסתרים: קומה ה' קדמה פניו הכריעהו פלטה נפשי מרשע חרבך:

הכתוב צווח ה' משמים השקיף על בני אדם לראות היש משכיל דורש את אלקים.

בעת שהמדינה הציונית עומדת לפני מלחמה וקיומה עומד בספק, האנשים ההמוניים דואגים ורועשים, אוהבי המדינה דואגים בשביל המדינה עצמה ואף היהודים האמתיים המאמינים השונאים למדינה הציונית גם כן דואגים, ודאגתם אינה בשביל המדינה עצמה, אלא בשביל גורל אחב"י אותם היהודים שאינם בכלל ברכת המינים הנמצאים שם בגורל משותף עם המינים והמסיתים ומדיחים שר"י.

והרבה מאתנו עשתונותיהם נבוכים ודעתם נתבלבל בלי לדעת בפנימיות לבבם מה לרצות ועל מה להתפלל.

יודעים הם שענין הציונות ומדינה הוא מינות ונחש נושך לישראל ואין להיות רוצה בקיומה לא מצד הלכה ולא מצד הרגש היהודי, אבל מצד השני הלב חרד על צער ואבדון נפשות מאחב"י המאמינים אנשים נשים וטף.

ומכש"כ שאינם מעיזים להוציא דברים בפרהסיא נגד המדינה, כי מה יענו למחרפיהם אוהבי המדינה המתנפלים עליהם בבזיונות ושמות גנאי – שונאי ישראל, אכזרים, רשעים, מקטריגים, מלמדי חוב על ישראל, וכ"ו – הלא בקרב לבם אף לעצמם אין להם תשובה נכונה ברורה ומתקבלת על השכל.

ויש שמתוך הבלבול מסיקים מסקנות שדופות קדים, יש אומרים שבימים כאלה אין לומר ברכת ולמלשינים בכוונה רק בחפזון וכמעט לדלגו ויש אומרים שעתה צריך לשכוח כל החשבונות ולהתפלל רק על שלום וכהנה דברי שוא ותפל.

אמנם אין לאבד ח"ו את הדעה האמתית בשום מצב ובשום זמן, אלא יש להתבונן ולחקור היטיב מה דעת התורה והאמונה האמתית, ויש לאיש הישראלי להתחזק ולאמרו בכל עידן קבל עם בבירות, ועל זה נאמר הוא עז כנמר וקל כנשר רץ כצבי וגיבור כארי לעשות רצון אביך שבשמים.

נבא נא לעשות חשבוננו של עולם ולישר דיעותינו איך יהיו רצויים ומתוקנים לפני יודע מחשבות:

- ב -

האמת שיש לדאוג ולהצטער בצרתן של כל א' מישראל אפילו הגרוע שבגרועים כל זמן שלא יצא מן הכלל (כי אותן שיצאו מן הכלל אינם בכלל אחיך ואנו מתפללים על איבודם ולמלשינים אל תהי תקוה וכ"ו ונכללים גם כל מיני מסיתים ומדיחים המטמאין נשמות ישראל במינות הציוני), אך עלינו להקדים – שאם אנו חרדים על גורל אחב"י הנמצאים בין גבולי הציונים, חרדתינו הוא על האנשים עצמם לא על התרקמות עצמאות המדינה שנתרקמה ונתהווה, ואם עצמאות המדינה תבטל והאנשים האלה ינצלו הנה זאת תהי' שמחתנו השלימה שאנו מתפללים בעדה.

אם נמצאים בתוך חיילי הציונים כאלה שיש להיות חרד על חייהם חרדתינו היא על חיי האנשים האלה, ולא על שלימות כח הצבא שהם בה, ולא על הצלחת מעשה המלחמה שהם עושים, ולא על קיום המדינה שהם נלחמים בעדה.

כשם שבמלחמת הודו ופאקיסטאן אילו היו יהודים בתוך מחניהם, לא איכפת לנו איזה מחנה תתגבר, ואנו דואגים ומתפללים רק שינצלו היהודים שביניהם איפה שהם ויותר לא כלום, וכך הוא נוסח התפלה אחרי קריאת התורה בב' וה' אחינו כל בית ישראל וכו' המקום ירחם עליהם ויוצאים וכו'.

אחת היא לנו פאקיסטאן או הודו (במדינה הציונית כן אנו רוצים בביטולה) ואחת היא לנו אם האיש צבא היהודי נמצא בצבא הציוני או בצבא האמריקאי או בצבא היאפאני או בצבא הערבי הנלחם עם הציונים, אחרי שהוא נמצא בתוך צרה אנו מתפללים על הצלתו באופן פרטי.

אך זאת בודאי אמת אשר מי שהוא בין צבא הציוני המורד בה' ועובר על השבועות הוא זקוק לרחמים יותר מרובים להנצל מאשר אילו הי' נמצא בתוך האמריקאי או בתוך הערבי, כי האמריקאים והערבים מותר להם לקיים צבא, אבל צבא הציוני גם בלי כל התועבות הנוראות הנעשות בתוכה היא מרידה בה' והעברה על השבועות שענשו נורא, ולו יהא שנכנס בעל כרחו ובאונס מ"מ בתוך המרידה בה' הוא נמצא.

גם אין הפרש בין איש חיל היהודי הנפצע במלחמת הציונים לנפצע באסון דרך או דשאר מאות או אלפי חולי ישראל ברחבי העולם הנמצאים בבתי החולים בחלייהם הפרטיים כל הזמן העבר עד היום, ומה שזה נפצע למען הגנת המדינה הציונית אין זה מוסיף אצלינו כלום גם אין להם אצלינו שם מיוחד "נפגעי המלחמה", ואין אנו מתייחסים להם באופן מיוחד אלא הם כלולים בתוך החולים האחרים ובזמן שאנו עושים מי שבירך או תפלה לכל חולי ישראל בכל רחבי העולם גם הם כלולים בתוכם ולא נוסיף בשבילם תפלה מיוחדת גם לא תפלה יותר מרובה מלשאר חולים לא נפרטם ולא נוסיף התפעלות והתעוררות מאשר לכל חולי ישראל בכל הזמנים יש חולים הרבה במצבים חמורים השם ירחם.

- ג -

דאגה זו שדואגים על שלום אחב"י בארה"ק לא עתה נולדה בעת שנהפך הגלגל על הציונים ואין השעה משחקת להם, ולא הפאליטיקע שלהם גורמת לנו הדאגה הזאת.

כי הדאגה והצער הזה נמשכים אצלינו כל משך השנים שעברו בשעה שכולם שמחו ורקדו בגילה ורינה עם המדינה הציונית, בשעה שרבי רבבות מבקרים נהרו אליה ומתפנקים ורוי בכסי רותא, בשעה שרבבות שומרי תומ"צ נוהרים אל הכותל המערבי ומכתירים את הטומאה הציונית בכתר

מקום השראת השכינה בשמחה וששון.

בשעה שכל אלה שכחו מאזהרת התורה ולא תקיא הארץ אתכם בטמאכם אותה ושכחו את כל האזהרות והעונשים המבוארים בתורה בהרבה מקומות כגון התוכחות שבויקרא ודברים ובפ' נצבים פן יש בכם שורש פורה וגו' כי אז יעשן אף ה' וגו' כמהפכת סדום ועמורה וגו'.

ושכחו אזהרות הצדיקים מדור העבר זי"ע ולהבחיל"ח הצדיקים שבזמנינו שטוף הציונים יהי' מר וקשה - והגה"ק ר' אלחנן וואסערמאן כותב בשם רבו החפץ חיים זצ"ל שעל הציונים נשבע הקב"ה שאין שמו שלם וכסאו שלם עד שימחו מן העולם (ויש זקנים בבני ברק ששמעו הדברים מפיו) גם הזהירו שלא ישאר מכל מה שבנו הציונים בארה"ק כלום.

והנה איש ישראל צריך להאמין באמתיות התוה"ק ודברי הצדיקים לא כסיפור דברים בעלמא אלא כך הוא האמת וכאילו כבר נעשה הדבר, ולכן עומד לנגד עינינו חורבן נורא רח"ל במציאות ובאמת, ולב מי לא יחרד על זה כל הזמנים בשעה שהדבר הוא רק באמונה כאילו כבר נעשה במוחש ובמציאות.

ואכן יהודים מאמינים מבקשים רחמים על הצלת נפשות אחב"י הנמצאים שם כל משך הזמן שכולם רוקדים ושמחים, אבל המאמינים פחד העתיד לנגד עיניהם, ונחשבים כחסרי בינה ודעת כיון שהמציאות מכחישם, אבל עולם גולם לא חלי ולא מרגיש וקוראים על אלה המצטערים ומאמינים בפחד העתיד - מקטריגים ומלמדי חוב אכזרים ושונאי ישראל - מפני שאינם רוצים לשמוח בשמחת העבודה זרה (גם אינם רוצים להתאבל בשעה שהעבודה-זרה אבילה ומצטערת כדלהלן בסייעתא דשמיא).

- ד -

והנה דאגה זאת של הצלת נפשות אחב"י איננה היחידה לאלה המאמינים בפחד העתיד, כי הם מצטערים ודואגים על עוד כמה דאגות אשר הם עוד יותר גדולים מן הראשונה, ונחשבים (שלא על סדר הראוי).

א) השמד הנורא - מעת קום התנועה הציונית בכל ארצות איראפא

הסיתו והדיחו מליונים ממש (בלי גזמא) על ידי ספריהם וכתביהם הטמאים ודרשניהם שהלכו מעיר לעיר, ובתי מדרשים הרבה נתרוקנו - ומעת קום מדינתם הביאו לגבולם אלפי ילדי טעהעראן יהדות תימן, מאראקא, אלגיר, לוב, טאניס, עירק, סוריא, לבנון, ועוד מדינות, ולאחרונה הביאו מגרוזיא, וכן מביאים יום יום לגבולם יהודים וכמעט כולם נשרפים במשרפות השמד שלהם בלי שריד כמעט, ונהפכים לפורקי עול ומומרים תחת אשר בארצות פזוריהם היו שומרי תומ"צ, נשמות יקרות ילדי תלמוד תורה יוצאים לתרבות רעה רח"ל מחללי שבת ויה"כ ועושי כל תועבה.

והמאמינים מצטערים ודואגים על צרה זו יותר מן הראשונה כי מיתת הנפש גרועה ממיתת הגוף ומתפללים שינצלו ישראל ממנה, ואלה המסיתים ומדיחים העושים זאת יאבדו.

- ה -

עוד צער להמאמינים - והוא שמקצה ארץ הקודש ועד קצהו (חוץ מכמה מקומות) אין אמונה ואין תורה אין שבת ומועד ציצית ותפילין וכו' ונעשים כל תועבות ה' אשר שנא, ותועבות נוראות שאין לטמאות בהן המחשבה להעלות זכרונם, רח"ל.

וגם בפרהסיא האמונה והתורה נדרסים בראש כל חוצות בלעג וליצנות נורא בחירופים וגידופים דוקרים הלב.

וזה נעשה בהנהגה מיוחדת ובהתחכמות ע"י השלטון וההמון הפוקר ומורד בה', בכוונה להמריד את העם ובעיקר את הצעירים ולהשכיחם מן האמונה ושמירת התורה, וגם להשבית את צורת שמירת תורה ומצוות מן הגלוי כדי שתקבל המדינה צורה פוקרת בלי שום שיעבוד כי במדינה כזאת הם רוצים.

ומרגלא בפומייהו אשר רק בדור הזה יש להם עסקים עם שומרי התורה, אבל הדור הצעיר כולו יהי' משלהם.

ונוסף על כל זה גזירותיהם הנוראות כנתוחי מתים, גיוס בני הישיבות, גיוס בנות ושירות לאומי, גזירות על החינוך וכדומה, המכוונים לעקור

האמונה והתורה.

ודבר זה הוא צרה גדולה להמאמינים ומתפללים שיבטל וגם מאמינים שהעונש על זה נורא מאוד כמבואר בתורה בהרבה מקומות וא' מהם ולא תקיא הארץ אתכם בטמאכם אותה וגו' ובהכרח שיבוא.

- ו -

עוד צער שלישי להמאמינים - חוץ מן הפריקת עול ועקירת האמונה בפועל המובנת לכולם, אבל להם כואב ביותר המינות הציונית המפעפת ונשרשת בעוה"ר בלבבות, - זאת לבד - שעם ישראל קם על רגליו ומתנער מן הגלות בעת שהוא רוצה, והוא יכול להושיע לעצמו מצרת הגלות, והוא עושה זאת ומושיע לעצמו, ומה הוא ישועתו, אותו דבר שכל אומה מאומות העולם השיגו, והדרך לישועתו הוא, מה שכל אומה מאומות העולם הי' עושה אילו היו מפוזרים כעם ישראל, ומעתה לא יוכל להיות שעם ישראל יהי' נדרס עוד תחת רגלי הגוי כמו שהי' כל משך זמן הגלות כי הוא יגונן על עצמו בכח הנשק, - המינות הנורא הזוה (המובנת לכל בר הבנה והביאור על זה עיין ספר עת נסיון וקונטרס ביאור על העצמאות) תהום האפיקורסות הזוה הוא אף אם ישמרו תורה ומצוות וגם יכריחו על זה אעפ"כ זאת לבד (בלו לצרף אלי' הפריקת עול למעשה) הוא עקירת עקרי האמונה ועוקר מן השורש כל הקדוש לישראל ובהכרח יבאו בעקבותיה השמד והפריקות עול להמיר את הגוי כולו ולא להשאיר ח"ו שורש וענף לישראל קדושים הדבקים באמונה, והמינות הזאת מפעפת ונשרשת בקרב לבות ישראל והוא אשר כואב מאוד למאמינים אלה.

ומאחר שהמינות הזאת יצאה לפועל והוא המדינה הציונית, וסכנתה הוא גדול יותר וגרוע יותר מסכנת הגוף לכן הם בוכים ומצטערים ודואגים כל העת בזמן שהאחרים שכנגדם שמחים עם מינות ועבודה זרה זו עם טומאה נוראה זו הכוללת בתוכה כל הטומאות שבעולם, אבל המאמינים מתפללים שתבטל המדינה במהרה כדי שישאר זכר לישראל עם הקודש הדבק והמאמין בה'.

עוד צער רביעי להמאמינים (והוא באמת ראשונה) חילול כבוד שמו ית' -
אשר חילול השם נורא ואיום כזה לא הי' מעת היות ישראל לגוי.

כי אותו עם ישראל בני האבות הק' אברהם יצחק ויעקב שפרסמו
אמונת שמו ית' בעולם, ושמפורסם בעולם כולו אשר דם ישראל נשפך
כנהרות על האמונה ואפילו על ארקתא דמאסנא מעולם עד היום, אותו עם
ישראל ששום אומה ולשון ושום הריגות וגזירות לא הזיזוהו, אותו עם
ישראל אשר אהבתם לה' עזה כמות רשפי' רשפי אש שלהבת י-ה ומים
רבים לא יוכלו לכבותה - וכנסת ישראל מתפארת - אני חומה - חזקה
באהבת הקב"ה כחומה.

אותו עם ישראל שהכתוב מעיד עליהם ויהי בישרון מלך בהתאסף
ראשי עם - פרש"י ויהי הקב"ה בישרון מלך תמיד עול מלכותו עליהם בכל
התאסף ראשי חשבון אסיפתם.

מעתה נתפרסם שנהפכו וצוחקים ולועגים מכל זה.

כי הרשעים האלה מעמידים עצמם בפני העולם שהם הם עיקרו ויורשו
וממשיכו של עם ישראל הידוע מאז, וכך קוראים לעצמם - ישראל -
ומתאספים אלה הנקראים ראשי טובי עם ישראל בבית שקוראים לו כנסת
ישראל (דהיינו שהוא הבית המיועד להתכנס בו ראשי ומנהיגי עם הישראלי) וכופרים
בהקב"ה ופורקים עולו ומחרפים ומגדפים יום יום נגד ה' ותורתו בנאצות
נוראות וצוחקים ולועגים מכל קודש.

וקוראים בקול גדול באזני כל העולם כולו אשר כפר ישראל באלקים
חיים ועם ישראל אין לו אלקי ח"ו, ואין שום תורה מחייבת אותו ולא שום
אמונה בקרבו אף אותה האמונה שיש לגויים גם כן לא, אלא כופרים בכל
וכפירתם יותר גדולה מזה של הגויים.

כל זה נכרז בעוה"ר יום בשם עם ישראל (השם שכל א' מאתנו כלול בו
ורוצה להתכלל בו).

ומאיפה יוצא הכרזה זו מארץ הקודש פלטרין של מלך ומעיר הקודש

ירושלים מביתו של מלך מלכי המלכים הקב"ה מלך ישראל וגואלו. שם בביתו מורדים בו ומשם מכריזים באזני כל העולם אשר עם ישראל צוחק ולועג מאלקי אבותיו.

ועל שריד ביתו הוא כותל המערבי מקום השראת השכינה שם מתריסים בו ומרימים עליו את דגל המרידה והכפירה בו הוא הדגל הציוני.

אוי לעינים שכך רואות, ואוי לאזנים שכך שומעות, לב מי לא יתפלץ בשמעו זאת, וזאת הוא כאבם של המאמינים בשעה שאלה שכנגדם אוי ואבוי שהם יכולים לשמוח למראה זאת ולשמע הדבר הזה. ורק אחת רצונם שזאת לא יתבטל, אוי ואבוי לשכרות ולבלבול הזה, איפה הוא הלב הישראלי, איך יכול האיש לאכול פתו במלח בלא דמעות כל עת שהחילול הנורא הזה קיים, איך יכול להיות המאמין בה' ושומר שבת ומניח תפילין ורוצה לכלול עצמו בתוך עם ישראל שלא יכאב לו זאת ולא יתפלל על ביטול המדינה המחללת הזאת.

זהו צערם וצרתם של המאמינים כל הימים לרבות הלילות, ובאמת על כולנו הטענה שהי' לנו להרגיש הרבה יותר את הצער הזה וכמאמר הכתוב היתה לי דמעותי לחם יומם ולילה באמור אלי כל היום אי' אלקיך ומה נורא הכאב אשר גם שומרי תומ"צ אומרים שיש מדינה לישראל ואכן זאת ישראל הוא ומצטרפים בזה לחילול השם, והוא יוצא משניהם רח"ל.

נתבונן נא אנו המאמינים, הן יודעים אנו שכל הצרות שחשבנו לעיל צרות הם האם שמנו לב לדאוג עליהם כראוי, האם זה כאב לנו והטריד את מחשבותינו לכל הפחות כעניינינו הגשמיים, הן תירוץ אחד לכולנו שגור בפה - מה אנו יכולים לעשות - אבל הוא רחוק מן האמת הרחק מאוד, ואף אילו הי' זאת אמת, האם בקשנו רחמים על אלה מתוך כאב לב כמו שאנו מתפללים על איזה צרה גשמית, על צרה כזאת שאי אפשר לעשות כלום אלא להתפלל ולבקש רחמים.

רק אז אם נדע את מצבו של עם ישראל בנוגע לציונות לאשורו ונדאוג עליו ויכאב לנו ונבקש עליו רחמים מתוך כאב לב רק אז נבין היטיב מה עלינו להתפלל בימי ערבוביא.

אמנם העוורים וחסרי הדעת השמחים עם המדינה אין מרגישים את כל הנ"ל, לא איכפת להם ואין רוצים לדעת ממנו. מה להם אם האמונה והתורה נעקרים. ומה איכפת להם אם ילדי ישראל מובלים לשמד המונים המונים. ומה חסר להם אם יש חילול השם בעולם, אם יש מדינה הכל טוב לשכלם המגושם והגויי.

- ח -

עוד דאגה להמאמינים - הדרך שרשעים אלה נתנו לפני עם ישראל למען הצלתם, והוא - לעמוד נגד האומות ולמרוד בהם ולהתגונן נגדם בכלי זיין.

הוא אשר צוה הקב"ה והשביע שלא לעשות כן כמבואר לכל יודע ספר ענין השלש שבועות (עיין ספה"ק ויואל משה) ועוד הרבה מאחז"ל המצווים על זה והזהירו שאם יעברו עליהם יהי' בשרם הפקר כצבאות וכאילות השדה. ומה שהתורה מעידה ומזהירה שהוא סכנה וחרבן לשונאי ישראל קוראים אלה הצלה וישועה (וכבר אכלנו פרי הדרך הזה בזמן היטלער ימ"ש) אבל המאמינים יודעים שהמשתתף עם זאת שהם קוראים הצלה ומסייע בגוף או ממון נתן יד וסיוע לחרבן שונאי ישראל כי דרך זה חרבן וודאי להם ר"ל.

ובשעה שרשעים אלה ודרך הפוך זה נראה כמצליח (לפי שעה) העוורים והטפשים שמחים אתם אבל המאמינים בדברי התורה מצטערים ודואגים בשעה ההיא ביודעם החרבן הנורא שהצלחה זו בעצמה תביא אחרי' (וכנראה בחוש) ורואים לפני עיניהם המחזה הנוראה שתבא בהכרח. ובשעת שמחת הטפשים הם מתפללים ומבקשים בלי הרף שלא יאבדו נפשות ישראל עקב דרך הפוך זה המביא בעקבותיו רק שפיכת דם ישראל.

אבל הטפשים ההם אין דואגים כלל על הצלת נפשות, ואין מאמינים לאמתו בדברי התורה, לפנייהם ונגד עיניהם העוורות עומד רק דבר אחד - הצלחת המדינה - כי בשעה שהמדינה הצליחה במלחמותיה ונפלו חללים לאלפים ונשארו בעלי מומין לאלפים ואלמנות ויתומים שאלו להם אז איך אתם שמחים ולמה לא כואב לכם צרות ישראל הלא נהרגו וכו' הם משיבים בפשטות שאין בכך כלום אז מען האקט האלץ פאלט שפענדלעך

יא

כך הוא דרך העולם ומכל אומה נופל בשעת המלחמה שלהם ואין להצטער על זה - כך הוא תשובתם המרשעת מרגלא בפומייהו, ואז נעלם כל האהבת ישראל וכל המימרות שבהם מתנפלים על המאמינים אין נזכרים בהם.

אך מתי הם נזכרים שכל נפש מישראל יקר, בשעה שזה טוב להפאליטיקא שלהם, בשעה שהצלחת המדינה עומדת בספק אז ממלאים פיהם בתוכחות על המאמינים, איך אתם רוצים באבדון המדינה הלא כל נפש מישראל יקר הוא אפילו הגרוע שבגרוע, ומבזים בשצף קצף - מקטריגים, מלמדי חוב, שונאי ישראל, אכזרים, וכו'.

- ט -

א' מן הדברים המולידים הערבוב הוא מפני שקבוע להרבה אנשים ידיעה אשר יש בין הציונים הרבה מאד שאינם מומרים להכעיס אלא תינוקות שנשבו ואנוסים - ויש אומרים שכל הציונים הם כאלה, ואיך יבקשו עליהם רעה, אדרבה צריך לבקש רחמים שישובו בתשובה.

ומתוך הנחה זו נולד להם עוד איסורים - שאסור לקטרג ולדבר רעה ולעורר דין על הציונים, כי הלא אסור לקטרג ולעורר דין על ישראל - כי הכל אשר לכל נכלל אצלם בישראל וכן אסור לדונם לכף חוב אלא חיובא רמיא לדונם לזכות.

ונחוץ מאד לדעת האמתיות בענינים אלה.

בהכנסינו לברר זאת, יש לחלק הענין על ג' חלקים - א) תואר האנשים ושמם מה הם, מינים או מלשינים או מסיתים ומדיחים או תינוקות שנשבו ואנוסים - ב) מה יהי' עונש האנשים האלה - ג) מה המעשה שהם עושים, מה מחשבתם, ומה רוצים.

והנה שני הענינים הראשונים אף כי גם מהם יש לדבר, אבל עיקר דברינו הוא על הענין הג'.

דהיינו גם אילו הי' נכון שכולם תינוקות שנשבו וגם נתעלם מן העונש העתידי להם אבל מעשיהם מוכרח שיתבטל ומחשבתם שחשבו על

יב

היהודים יעבור מן העולם - מזימתם להעביר מכל עם ישראל אמונתו, אש רבו בחר ה', כי חלק ה' עמו, ולהחליף מחשבתם על מחשבה גויית כא' מגויי הארץ - אשר זאת היא עיקר מטרתם ששואפים אלי' בכל עוז, וכתוב וחקוק זאת אצלם מראשיתם לעיקר, וחוזרים עלי' תמיד בפומבי כי זאת היא עצם ענין הציונות (עיין ספרי עת נסיון, יהדות התורה והמדינה, ביאור על העצמאות) ומאד התפשטה צרעת ממארת המחשבה הציונית הזו בעוה"ר ברחבי העולם - ועל זה אנו בוכים ומתחננים לאבינו שבשמים להעביר את מחשבת המן האגגי הזה ולהעביר את תולדתה היא המדינה הציונית שתבטל כי היא היא עצם המינות וקיומה הוא עבירה על השבועות.

וכן אנו מתפללים שיחדל מעשיהם, הוא השמד הנורא - כי כל עת שיש בידם שלטון מעבירים אלפי אלפים מן הדת, וגוזרים גזירות נוראות לעקור האמונה והתורה, ונותנים את התורה ללעג ולשמצה מקצה הארץ עד קצהו.

וכן אנו מתפללים שיחדל מעשה רדיפתם שהם רודפי נפש כלל ישראל, כי תמיד הם מתגרים באומות ומגרים ומעוררים שנאתם עלינו בכל רחבי העולם.

ועל כולם שיחדל החילול השם הנורא המחולל בעוה"ר כל עת קיום המדינה הציונית - ושיחדלו חירופיהם וגידופיהם ונאצותיהם כלפי מעלה הפולחים כליות ולב כל יהודי.

כל אלה הם מעשיהם ופרי מחשבתם על עם ישראל.

ומעשיהם אלה בודאי צריך להבטל בין אם הם מומרים להכעיס בין אם הם תינוקות שנשבו - ואף אילו לא היינו מצוים להתפלל על אבידת המינים גם כן היינו מתפללים על זה.

אין אנו אומרים שדוקא ע"י מלחמה עם שכיניה הגויים תבטל המדינה - גם אין אנו נותנים עצות להשי"ת האיך יבטל אותה - אך תפלתינו שוה היא בין בעת שלום המדינה בין בעת שעומדת במלחמה וקיומה בספק בשני הזמנים תפלתינו היא שהמדינה שעשו הציונים וכל מעשיהם

תפלה ישרה

ומחשבותיהם יבטלו (ותפלה זאת מוסב בעיקר על מעשיהם ומחשבותיהם בלי שום נפקא מינה אם האנשים הציונים הם מומרים להכעיס או תינוקות שנשבו).

ועתה בנוגע לענין הא' אם הם מינים או אנוסים - הנדה זאת היא וודאי שהם מסיתים ומדיחים, ומעולם לא הי' לעם ישראל מסיתים ומדיחים כאלה הציונים, שכבר עקרו האמונה מרוב רובו של עם ישראל (אצל הרבה בפועל ואצל הרבה במחשבה), ואומרים להמיר ח"ו את הגוי כולו ולא יזכר שם ישראל המאמין עוד - ה' זממם אל תפק.

ועל מסיתים ומדיחים מונה הרמב"ם ושאר מוני המצוות חמש לאוין א) שלא לאהוב המסית. ב) שלא להצילו אלא לעמוד על דמו. ג) שלא ללמד עליו זכות. ד) שלא להמנע מללמד עליו חוב. ה) שלא להמנע מלשנא אותו.

ובמסית ומדיח לא נזכר הפרש בין מזידים לתינוקות שנשבו.

וגם זאת ברור שהם מלשינים ורודפי נפש לכלל ישראל שהרי זאת היא מלאכתם מעת היותם, וכתובה היא אצלם באר היטיב, לעורר שנאת ישראל בעולם שיוכרחו לבא למדינתם - ועל כאלה הלא אנו מתפללים ולמלשינים אל תהי תקוה וכו'.

ואין תועלת להתווכח אם בכל מעשיהם אלה הם מזידים או אנוסים כי כל אחד יאמר מה שרוצה, ואין לנו נפקא מינה בבירור ידיעה זו, כי על מעשיהם בוודאי מתפללים שיבטלו ועל האנשים בעצמם הלא אנו מתפללים ב' תפלות בסתמא, על המינים שיאבדו ועל בני ברית שיוושעו, והשי"ת יודע מי נכלל בתפלה זו ומי בתפלה אחרת.

נמצא שאם אינם מינים הרי נכללים בתפלה שישובו בתשובה ושיוושעו, ואם הם מינים הרי נכללים בברכת המינים.

אבל למעשיהם שהיא המדינה וכל הנמשך ממנה אין בזה נפקא מינה, כי בין כך ובין כך מעשיהם צריך שיבטל - וכדאי להזכיר מה שהשיב הגה"צ מבריסק זצ"ל לא' שאמר לו שצריך להתפלל על הציונים שישובו בתשובה והשיב לו הגאון, אנו מתפללים בכל יום ולמלשינים וכו'. ומתוך הנ"ל מבואר טעות האומרים שאסור לקטרג וללמד חוב עליהם.

ויעויין במשנה אבות פ"א והוי דן את כל האדם לכף זכות, ברמב"ם וברבינו יונה שם דרשע החיוב לדונו לכף חוב, והמצוה לדון לכף זכות רק בצדיקים ובבינונים נאמר עיי"ש.

ובענין הג' העונש המעותד לבא עליהם, כבר צווחו רבנן קמאי ובתראי להבחל"ח שסופם מר וקשה והזהירו סורו נא מעל אהלי האנשים הרשעים האלה ואל תגעו בכל אשר להם פן תספו בכל חטאתם - וזאת היא פתח הצלתינו להיות מובדל מהם לגמרי ולא להניח בינינו ובינם שום שייכות ולפרסם זאת תמיד.

והנה בשעה שצועקים שלא יהרגו הגוף שאינו הריגת עולם, למה לא נצעוק בשעה ההיא עצמה שלא יהרגו ממיית הנפש שהיא מיתת עולם - ואצל השי"ת המחטיאים יותר שנואים מן ההורגים כי גדול המחטיאו יותר מן ההורגו ואמיתיות התורה צריך להתאמת אצלינו גם בהרגש החוש.

- י -

אכן באמת יקר אצלינו כל נפש מישראל אף הגרוע שבגרוע כל מי שאינו בכלל אותם שמתפללים עליהם ולמלשינים אל תהי תקוה, ואנו חרדים על חייהם ועל שלומם ומתפללים עליהם ושופכים לב לפני אבינו שבשמים על הצלתם.

אך דבר אחד אנו נוהרים מאד

שמתוך תפלתינו לא יהי ניכר שאנו שייכים להמדינה הארורה ודואגים על קיומה שלא יוכלו לטעות בנו הטעות הזה, כי אילו יוכלו לטעות בנו בכזאת, הרי אנו נעשים שותפין להמינות ולחילול השם, כי יוצא הקול אשר ענין המדינה עומדת עמוק בלבנו שהרי בעת צר להמדינה שוכחים מכל החשבונות (כלומר מן האמונה ומן התורה ומן השמד וחילול השם) כי המדינה אצל כולם למעלה מן הכל כי כך הוא עבודתה של ע"ז זו להראות שכל עם ישראל יחד בה משותפים אוהבים לה ושייכים לה והיא היא העם הישראלי ובאת כוחם ופנים חדשות בא לעם ישראל הוא המדינה הנוכחית כאשר היא - ולהעמיד את השקר הזה כאילו הוא אמת נחוץ מאד להראות

אשר בעת צר להמדינה, כולם שרויים אתה בצער וכולם יחד רועשים בשווקים וברחובות כל א' לפי ענינו, הפורק עול שאינו בא לביהמ"ד נוסע באמצע היום בקאר עם אורות מאירים, ושומרי תומ"צ מכריזים על אמירת תהלים ומתאספים ואומרים תהלים, וכולם כאחד מראים ומשמיעים לעולם כולו צער ושייכות למדינה ההיא.

לכן אנו נוהרים שלא לתת משמעות כזאת בתפלתנו, אלא כשאנו מתפללים נכרז ונשמע וניכר ונבלט שאין אנו רוצים בשום אופן בקיום המדינה, ואנו מתפללים שהמדינה הטמאה הזו עם המינות שבה עם החילול השם שבה עם השמד שבה ועם הפריקת עול שבה תבטל, יפה שעה אחת קודם, אך אנו דואגים ומתפללים על נפשות ישראל שלא יאבדו, והפרש גדול יש בין תפלותינו לתפלותיהם – אנו חרדים על הנפשות ולא על המדינה, והם חרדים על המדינה ולא על הנפשות.

ואם לא יהי' אפשר לנו להתפלל באופן הטוב אנו מוותרים על התפלה בציבור ויהי' די לנו תפלה בצניעות וביחידות כדי שלא להשתתף, עם החילול השם וכל לבבות דורש ה' ואחד המרבה ואחד הממעיט ובלבד שיכוין לבו לשמים.

ומרן הגה"ק מסאטמאר (שליט"א) [זצוק"ל] בספרו על הגאולה ועל התמורה סימן י' כותב וז"ל אע"ג דהצעקה לפניו ית' טובה הוא והקב"ה מתאוה לתפלתן של ישראל, אבל בשעה שצועקין הרשעים בדברי חירופין וגידופין צריך להבדל מהם ולשתוק ולא להצטרף לצעקתם אפילו בדרך תפלה ובקשה והודי' לה', כי אע"פ שבחינת צעקתם משונה ורחוקה מן הקצה אל הקצה מ"מ בצעקם יחד נותנים להם חיזוק ונראה כמסייע להם, כי לפעמים השומע לא יבחין בינותם, ויאמרו התירו פרושים את הדבר, ושניהם לדבר עבירה נתכוונו, וילמד לעשות כמעשה הרשעים וכו' כי אין הקב"ה מתאוה לתפלה שהוא בצירוף חירופין וגידופין עכל"ק.

ודכירנא לפני מלחמת הציונים בשנת תשכ"ז התאספו קהל גדול ברחבת מאה שערים מול ישיבת תורה ויראה של נטורי קרתא לתפלה ובקשת רחמים בתקיעת שופר, אבל לא הי' ניכר מתוך האסיפה והתפלה התנגדות

למדינה הציונית אלא אדרבה מנוסח ואופן התפלה הי' נשמע הרצון בקיום המדינה והחרדה על שלומה, ומפני זה לא השתתף בה הרה"צ ר' עמרם זצ"ל ושאר השרידים לאמונה, ובראותו את העם ושמע קול השופר המליץ אז על מה שנאמר ביונה הנביא ויונה ירד אל ירכתי הספינה וישכב וירדם ויקרא אליו רב החובל ויאמר מה לך נרדם קום קרא אל אלקיך וגו' יש לשאול על יונה הנביא למה עשה כך לשכב לישן בעת ההיא וגם מאי משמיענו הפסוק בסיפור זה שירד אל ירכתי הספינה וישכב וירדם.

ואמר הרה"צ ר' עמרם זצ"ל שיונה חשב אם אתפלל אני להשי"ת בשעה שהם מתפללים להע"ז נמצא שאני מעמיד את השי"ת בשורה אחת עם הע"ז ויוצא מזה ח"ו קצת השפלת כבוד שמים ותפארת לע"ז על כן לא רצה כלל להתפלל אז אלא אדרבה עשה מעשה מוכחת להיפך ירד לירכתי הספינה וישכב וירדם להוכיח היטיב שאינו מתפלל עתה שלא לערב צעקתו להשי"ת עם צעקה לע"ז ועי"ז יפחת ח"ו כבוד שמים ויתפאר הע"ז באיזה צד שהוא.

- יא -

והנה קושיא גדולה לפנינו איך נתפלל על דבר והפיכו בשעה אחת, - ביטול המדינה ושלא יהרגו נפשות - שלכאורה הם סותרים זה את זה.

הנה כבר האיר לנו בזה מרן הגה"ק (שליט"א) [זצוק"ל] בתורתו בפ' וישלח שנת תשט"ז עיי"ש.

ואנו נרחיב הדיבור לפי דרכו בס"ד:

א) הלא בהכרח ובין כך אנו מתפללים על שני הענינים יחד שהרי מתפללים על איבוד המלשינים והרודפים על הנפשות ומי לנו יותר רודפים ומלשינים מן הציונים (כמו שנתבאר קצת ועוד יתבאר בס"ד ומבואר ועומד הוא לכל רוצה לשמוע האמת) ועל איבוד המינות והמינים שזאת היא הציונות והציונים ועל המסיתים ומדיחים שכל זאת על הציונים בודאי נאמר ואנו מתפללים שיאבדו ויעקרו, ובאותה שמונה עשרה אנו מתפללים על שארית ישראל שיוושעו.

ב) הלא כבר אמר מרן (שליט"א) [זצוק"ל] שאין לתת עצות להשי"ת איך יושיע אלא לצעוק והוא יודע מה לעשות ואיך לעשות ואין זה נקרא תפלת שוא, כי האם מי שנשכו זיבורא ועקרבא אין לו להתפלל מפני שא' סותר להשני אלא פשוט שיש לו להתפלל ולצעוק להשי"ת והשי"ת יודע מה לעשות ואיך להושיע.

וכן בעינינו אף שהדברים נראים סותרים מ"מ כיון שלשניהם אנו צריכים בהכרח יש לנו להתפלל על שניהם, והקב"ה יודע איך לעשות – וגדול א' הקשה על נוסח התפלה בתפלה לשלום המלכות שנאמר שם הנותן בים דרך ובמים עזים נתיבה, והקשה איפה מצינו נוסח כזה שהוא משונה ותירץ דישאל מפוזרים בין האומות ולפעמים שתי' אומות עושים מלחמה ובשניהם נמצאים יהודים ושניהם מתפללים לשלום מלכותם ואיך יתכן זאת, לזה בא הנוסח ומיישב, דלפעמים שני ספינות נוסעים על הים (ומלפנים נסעו הספינות עם הרוח) זה בא וזה הולך ושניהם צריכים לרוח טוב ומתפללים ואע"פ שתפלותיהם מתנגדות לכאורה זה לזה מ"מ יתפללו והקב"ה יודע מה לעשות לטובת שניהם כן שני היהודים משני המדינות יתפללו על שלום מלכותן והקב"ה יודע מה לעשות לטובת שניהם כי הוא כל יכול.

וכן לענינינו אנו יכולים להתפלל על דבר והפיכו והשי"ת יודע מה לעשות כי הוא כל יכול.

ג) כי מה שזאת נראה לדבר והפיכו הוא רק לפי תפיסתנו ושכלינו, תפיסה ושכל אנושי אבל הקב"ה לא מחשבותינו מחשבותיו ולא דרכינו דרכיו כי כאשר גבהו שמים מארץ כן גבהו דרכיו מדרכינו ומחשבותיו ממחשבותינו והרבה רוח והצלחה לפניו אף בדרך הטבע.

ד) והוא העיקר – דקושיא מעיקרא ליתא, כי קושיא הזאת היתה טובה אילו בידינו הי' מופקד הענין להוציאו לפועל ועלינו הי' תלוי לעשות כך או כך אבל הלא אין זה בידינו כלל כי הקב"ה עושה מה שרוצה ואינו שואל אותנו עצות או הסכמות, וטפשות הוא לחשוב שעל ידי תפלתנו על איבוד המדינה יעשה ח"ו הקב"ה דבר שלא כשורה ויהרג או יזק מי שלא הי'

צריך ליהרג ולהנזק אלא יש לנו להמסר ליד אבינו שבשמים בהשקט ובטחה (מען קען אים געטרויען) ולבקש ממנו כל מה שאנו צריכים והוא יעשה את הטוב לנו כרצונו להיטיב וכיכלתו הבלתי מוגבלת בלי עוולה ובלי טעות.

ומה הוא הדבר שכן נשאר בידינו.

הנה לא נמסר בידינו רק הבחירה, לרצות רצון, ועלינו לרצות רצון כזה שהוא טוב בעיני ה' ואז יש לקוות שהקב"ה יקבל וישמע תפלתנו.

ופשיטא שהרצון הטוב הוא שהשמד וחילול השם והמינות והפריקת עול יבטל –

ועוד יש רצון טוב שירצה האדם שלא ישפך דם ישראל ולא יזוק אחד מהם ובוחן הלבבות כשרואה שרצונו של האדם באמת טוב אז מקבל תפלתו ומקיל הגזירה בעבור תפלתו.

אבל אם יתפלל האדם ושרץ בידו – שריפת הנפשות והאמונה הנעקרת וחילול כבוד שמים לא איכפת לו, ולא עוד אלא שתפלתו הוא שותפות לחילול השם להגדיל הפראפאגאנדע הציונית, אין קטיגור נעשה סניגור.

- יב -

קיצורו של דבר:

בשעה שהמדינה מצליחה והאנשים שמחים על נצחונה והמינות והמרידה בה' נתעלה, אז אנו בוכים על הנפשות שנהרגו לריק ועל חילול ש"ש והמרידה נגדו ונגד שבועתו, ואנו מתפללים בקול רם על הצלת נפשות ישראל להראות שאין אנו שייכים לעבודת זרה זו ומאמינים בביטולה ובעונש הנורא שתגיע עלי' וחסים על הנפשות שלא ילכדו ברשתה ולא יענשו בגללה.

וכשהמדינה מתרופפת ועומדת בצער ואוהבי' רועשים, אנו משתדלים שלא להראות צער, ומאותו הטעם עצמו שלא יצא מאתנו שייכות להמינות ושלא יטעו בנו ונהי' ח"ו שותפים לחילול השם.

- יג -

ובזמן כזה יש להתרחק מדברת בני אדם כי שומעים דברים שאסור לשומעם ודברים שצריך למחות עליהם ואין בכוחינו למחות וכשמתרחקים מאנשים כאלה פטורים מזה כמבואר בחובת הלבבות ושאר ספרים, ועוד נרויח שלא יקלט לתוך מחשבותינו סילופיהם ודעותיהם המקולקלות.

אבל לעומת זאת יש לקיים דוקא בזמן כזה אז נדברו יראי ה' איש אל רעהו להתחבר עם חברים טובים השלימים באמונה ובדעת, לדבר ביניהם דברי חיזוק שלא להסחב עם טפשות ועוורון ההמון. וזאת היא הצלה גדולה, עצת התורה.

- יד -

והנה לאמיתו של דבר אם בהצלה אנו רוצים, צריכים אנו לדעת שפעולת ההצלה תלוי' אך ורק בפרסום דברים נגד הטומאה הציונית ובמלחמה נגדה, וכל שנרבה לפרסם שאין להציונים שייכות ולא חלק ונחלה בקרב עם ישראל לפי זה יתרבה ההצלה (זה לעומת זה) וענין זה מבואר באור החיים ריש פ' פנחס עיי"ש.

ותוכן הענין בקיצור הוא – השיב את חמתי מעל בני ישראל וגו' דוקא פעולתו זו של פנחס השיב החימה (לא הצדקות והגדולות שנמצא בכל הדור ההוא גם לא צדקתו של פנחס בענינים אחרים) אלא פעולתו זו דוקא השיבה החימה ולולא פעולתו זו הי' ח"ו כליון.

וכוח פעולתו זה הי' גדולה כל כך שאפילו החימה כבר יצאה לפועל שאז קשה להשיבה ואעפ"כ השיבה.

ולמה הי' כוחה גדול מפני ג' טעמים א) מפני שסיכן בעצמו ומסר נפשו. ב) מפני שהיתה לשם שמים. ג) מפני שהיתה בפרהסיא בתוך כולם.

כל זה תמצית דבריו והם לימודים גדולים, וחזינן דלהשיב גזירה בעת שנעשה חילול השם והפרת תורה בפרהסיא אין מועיל אלא דוקא פעולת המחאה נגד הענין ההוא דוקא ובפרהסיא דוקא וזאת כוחה גדול מאד, ואז דוקא הועילה תפלתו של פנחס כמש"נ ויעמד פנחס ויפלל ותעצר המגפה.

וכן מבאר בספה"ק ויואל משה בהקדמה שבעת החורבן היו צדיקים שקיימו את התורה מא' עד ת' ונאנחו ונאנקו על התועבות הנעשות בירושלים ואעפ"כ לא הועיל להם כל זה אפילו להציל עצמם כמבואר במס' שבת דף נ"ה אך מה הי' מועיל להם ולכל ירושלים רק אילו היו מוחים בפרהסיא וכן כשבקשו צדיקים בסדום להגן על העיר בקשו רק צדיקים בפרהסיא עיי"ש ביואל משה בשם ראשונים.

- טו -

וכן מוכח מהגמרא סנהדרין צ"ג ביקש הקב"ה להפוך כל העולם כולו לדם נסתכל בחנני' מישאל ועזרי' ונתקררה דעתו.

זאת הי' בשעה שהעמיד נבוכדנצר צלם וכינס אנשים מכל העולם וביניהם מישראל וצווה להשתחוות לצלם ומי שלא ישתחוה ישליכוהו לכבשן האש ומבואר בפסחים נ"ג ובמדרש שיר השירים שלא הי' חיוב על פי הלכה לחמ"ו למסור נפשם כי יכלו להטמין עצמם, ולחד תירוץ בתוס' לא הי' הצלם עבודה זרה אלא אנדרטא לכבודו, ולא הי' שם אלא מצות קידוש השם שיהי' מפורסם ומוכרז שישראל אין נכנעים לע"ז או לדבר שהוא כעין ע"ז אפילו מפני המיתה.

ואילו לא היו חמ"ו מוסרים עצמם הי' נעשה אז חילול השם שהי' נשמע בעולם שגם ישראל נכנעו לע"ז מאימת המיתה (ובמצוה זו הי' אפשר לכל ישראל לזכות בה ולא היתה מוטלת דוקא על חמ"ו) ורק על זה הי' החרון אף גדול עד שביקש הקב"ה להפוך כל העולם כולו לדם, אלא שנסתכל בחמ"ו ונתקררה דעתו פעולה זו דוקא הסיר החרון אף מפני שנעשה במסירת נפש ובפרסום ודוקא נגד החילול השם שהי' אז, זאת דוקא הסיר החרון אף ולא צדקת כל הצדיקים שהיו בדור ההוא כגון יחזקאל הנביא, דניאל, חגי, זכרי', מלאכי, מרדכי הצדיק, עזרא הסופר, נחמי', וכל אנשי כנסת הגדולה.

- טז -

ועתה נחזי אנן בענינינו, בזמנינו החילול השם גדול בלי שיעור מהמעשה ההיא, כי שם הגוי העמיד צלם (ולשיטה אחת לא הי' ע"ז) ולא

הישראל, ואף אילו השתחווה לה הלא כולם ידעו וראו שמאימת מיתה משתחוים ובקרב לבם לא הודו לה ואעפ"כ הי' דרישת השי"ת לקדש השם כל כך גדולה, וכמבואר שם בסנהדרין אמרתי אעלה בתמר עיי"ש והקטרוג הי' כל כך גדול.

ומה נאמר בזמנינו שלא גוי העמיד צלם אלא היוצאים מזרע ישראל, ובשמו של עם ישראל מכריזים הכפירה, והצלם ההוא לא הי' הכרזה דלית דין ולית דיין, אבל הרשעים האלה מכריזים דלית דין ולית דיין. ולא מאימת מות נכרות הכפירה זאת אלא מרצונם בלי כפי' עד כמה הוכפל התביעה לקדש השם, ומי יודע הקטרוג בשמים – ואין מקיפים בחילול השם ואחד שוגג ואחד מזיד בחילול השם.

ומובן מכל הנ"ל שההצלה היחידה יכולה להיות רק הפרסום והמחאה נגד חילול השם הזה דוקא, ואז דוקא אחרי צעקה ומחאה מועלת תפלה ואמירת תהילים.

אבל אמירת תהילים שמתוכה נשמע השייכות להמרידה בה' ועקירת האמונה השייכות לחיה"ש והשייכות להשמ"ד, והרצון בקיומה, איזה הצלה יכול לפעול תפלה כזו, והלא אין קטיגור נעשה סניגור.

- יז -

ובעצם הטענה של שנאת או אהבת ישראל, נעשה נא חשבון קטן וכולל בלי להאריך ולפרט פרטים, ונראה מי הם השונאים השותים דם ישראל ומי הם אוהבי ישראל.

א) הגדולים והצדיקים מדור העבר בתוך אוהרותיהם נגד הציונות הי' גם שהציונות הוא העברה על השבועות ועונש נורא יבא על זה – הציונים צחקו מהם ומן השבועות והסיתו והדיחו לעבור עליהן, וכן עשו – ונתקיים בעוה"ר העונש של אני מתיר את בשרכם ונהרגו ששת מליוני יהודים באופן נורא – הצדיקים והגדולים בזמן ההוא ולאחרי', אמרו שזה הגיע לנו מפני שעברו על השבועות והרבה מאד החזיקו ידי הציונים בכספם – היש רציחה גדולה מזו.

ב) הצרות ההם באו ע"י הציונים הארורים בעצמם – כי חוק חקקו ראשי הציונים ימ"ש – וכתוב הוא בספריהם – להבעיר שנאת ישראל בעולם כדי שעם ישראל לא ימצא לו מקום בין העמים ויוכרחו לבא להמדינה שיעשו, וכן עשו הציונים, הפיצו בין העמים ספרים וכתבי עת הלשנה ושנאה על היהודים והבעירו בהם שנאה גדולה, וגם ביזו וגינו תמיד את היטלער ואשכנז והגדילו כעסו עד שעשה מה שעשה – היש רציחה גדולה מזו.

ג) הציונים לקחו חלק בפועל בהרציחות בכמה אופנים והסגירו את ישראל בידי הנאצים – וכמה פעמים נתעוררו אפשריות להצלה ע"י יהודים וע"י גויים והם מנעו והפירו כל אפשרות של הצלה – אפילו לב אבן יומס בשמיעת ענינים אלו לפרטיהן – אלה הם האוהבי ישראל ומצילי ישראל של היום.

ד) אותו דבר בעצמו חוזרים ושונים עליו הציונים כל משך השנים אחרי חורבן היטלער עד היום מבעירים שנאת ישראל בעולם – מקניטים ומכעיסים ומתחצפים נגד ראשי ממשלה אדירים – עשו בהלה בארצות מאראקא, טוניס, אלדזיר, עירק, סוריא, לבנון, ובעוד מדינות – בהלות של שוא ושקר – עד שפחדו היהודים והשאיירו כל הונם וברחו, והם נעשו למצילים והביאום למדינתם בעירום ובחוסר כל.

ה) שארית פליטת הנוער שנשאר אחר היטלער ימ"ש שהיו מהוממים ומיואשים מכל סדר חיים נארמאלי – הבעירו אותם הציונים בתבערת השאיפה הציונית להקים "מולדת" וללחום בעד עצמם ולא כמו שהי' אצל היטלער – והביאום למדינתם וישר מן הספינה סחבום לתוך המלחמה עם הערבים למקום שנפלו חללים רבים ונהרגו אלפים רבים מאוד.

ו) מעת קום המדינה ועוד מזמן לפני זה לא פסק ההרג מגבולותיה ויום (ממש בלי גזמא) נהרגים על הגבולות ובתוך הארץ – בתוך עשרים שנה עבר על ראש הישוב במדינתם ארבע מלחמות וכל אחת לקחה חללים לאלפים (מלחמה ראשונה לקחה יותר מארבעים אלף) ואלמנות ויתומים והורים שכולים ובעלי מומין – והן עתה עולם עומדים תוך פחד ובהלה.

ז) כל זה אך ורק בשביל שחבורת פוחזים יתפסו ממשלה על כברת ארץ

– בשביל השגעות הזה אשר מליוני ישראל בכל רחבי העולם אינם רוצים עד היום לקבוע דירתם בתוך גבולם כי כולם חיים בכל ארצות תבל יותר במנוחה ובשלוה ועושר מאשר בתוך גבולם של הציונים ואין א' צריך להם אלא אדרבה הציונים (אלה הגואלים והנגאלים) צריכים תמיד להכסף השופע אליהם בלי הרף מאנשי הגלות, ואילו יחדל הגלות מלתת כספו תתחל הגאולה.

ואותם היהודים שסחבום בעל כרחם ובכל מיני ערמות לתוך גבולי הציונים הם מתאוננים תמיד אשר בארצותם בתימן במאראקא בעירק היו במנוחה ובטובה והיו יהודים שלימים עם ה' ותורתו ובניהם מחונכים כך ותחת הציונים הם בלחץ ועוני לא אנשים ולא יהודים, ובניהם יוצאים לתרבות רעה.

ח) נתברר אצל הבריונים עצמם שהמלחמות לא היו מוכרחות אלא היו תוצאה של שאיפה לשררה "מי בראש" וחשבונות של פאליטיקא זולה וזוה נסתבבו המלחמות ועל חשבון זה התירו דם ישראל, ונסחבו לתוך מצב מסובך מאוד מעורב ומקושר עם הפאליטיקא של העולם, דם ישראל אצלם שחוק למען הפאליטיקא והאינטערעסים הפרטיים שלהם.

ט) מעולם חיו היהודים בשלוה עם שכיניהם הערבים יותר בשלוה מאשר בארצות איראפא עד שבאו הציונים והתחילו להיות הבעלי בתים בארץ, אז כשהרגישו הערבים זאת, ההבערה ללהב יצאה והציונים צעקו שהם הם האדונים והגדילו המדורה מאד מאד עד שנעשו הפאגראמים הידועים בשנות תרפ"ט ותרצ"ח בארה"ק (עיין ליכט שטראלן).

י) מעת קום הציונים באו חלוציהם יוצאי ישיבות ובתי מדרשים מומרים להכעיס ויסדו את קיבוציהם וישוביהם והכניסו לארה"ק כל מיני טומאות ותועבות וזהמות היותר גרועות בעולם ומאז ועד עתה עומדים ומכעיסים ומורדים בחירופין וגידופים נוראים בפלטרין של מלך והפכו את ארץ הקודש למערת פריצים ר"ל.

יא) מליונים הרבה מישראל נהפכו לפורקי עול מעת שבאו הציונים לעולם מהם מומרים להכעיס ומהם לתיאבון הן לפני מלחמת העולם והן

לאחרי' עד היום הם הולכים ומשמידים ומעבירים על הדת ומחסלים מדינה אחר מדינה, ומעטים ניצולו מתחת ידיהם.

הרבה אבות ואמהות מבקשים על עצמם את המות בראות בניהם נגד עיניהם נתפקרו אוכלים נבלות וטריפות, מחללים שבת יו"ט ויוה"כ עושים כל תועבה ואין יכולים להושיע ואין בכוחם לעשות כלום בוכים ומקללים ימיהם באמרם אשר טפחתי ורביתי אובי כלם, נאנחים ונאנקים, הוי עבדים משלו בנו פורק אין מידם, ומי יוכל לשער צערו של אב ואם היגעים עם בניהם ומחכים שיהיו יהודים מאמינים ושומרי תורה ולבסוף כל תקותם לריק ולמפח נפש.

ועתה נשאלה נא מי הם האויבים והרוצחים ושונאי ישראל, אוהבי הציונים או שונאיהם?

איננו באים להתווכח עם מי שהוא, על ענינים אלה אם הם אמת או לא, כי כל הדברים ויותר מהם ברורים כשמש בצהרים כתובים בספרים ומפורסמים.

והשי"ת ירא בעני עמו ויצילו מאוכלי אדם אלה מנחשים צפעונים אלה, הנקראים ציונים וישלח לנו מזהרה משיח צדקינו ויתגדל ויתקדש שמי' רבא אמן.